

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200030
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5019200030.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: C. C. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. Č. XXXX/XX, XXX XX E., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.11.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/2/2019-59 zo dňa 21. októbra 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/2/2019-59 zo dňa 21. októbra 2019 z a m i e t a.

Účastníkom konania nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Žiline, (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 24Sa/2/2019-59 zo dňa 21. októbra 2019 podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej Sociálnej poisťovni ústredie, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie. Žalobcovi a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že žalobca sa žalobou zo dňa 11.01.2019, doručenou Krajskému súdu v Žiline dňa 21.01.2019, domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.11.2018, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení

zamietol jeho odvolanie a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.07.2018, ktorým bola podľa § 65 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 461/2003 Z. z.) a podľa § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 100/1988 Zb.) zamietnutá žiadosť žalobcu zo dňa 23. mája 2018 o starobný dôchodok k 12. máju 2018. Z administratívneho spisu správny súd ďalej zistil, že podľa Potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 10.12.2013 bol žalobcovi od 01.10.2004 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 123 ods. 2 a § 38 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Pre nárok na tento dôchodok bolo žalobcovi zhodnotené obdobie dôchodkového poistenia: od 01.08.1981 do 31.12.1981 v I. kategórii funkcií (náhradná služba vo vojenskej škole), od 01.01.1982 do 13.07.1985 v I. kategórii funkcií (práporčík z povolania), od 14.07.1985 do 31.12.1999 v I. kategórii funkcií (vojak z povolania), od 01.01.2000 do 31.12.2003 v III. pracovnej kategórii (vojak z povolania) a od 01.01.2004 do 30.09.2004 bez kategórie (vojak z povolania). Z uvedeného vyplýva, že v I. kategórii funkcií žalobca získal spolu 18 rokov a 157 dní, čo nespochybnil ani sám žalobca v podanej žalobe na druhej strane č. I. 8 súdneho spisu. Zo zisteného skutkového stavu však tiež vyplýva, že v I. kategórii funkcií teda navrhovateľ nezískal 20 rokov obdobia profesionálnej služby.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (zákon č. 461/2003 Z.z.), citujúc ustanovenie § 255 ods. 5, v spojení s právnou úpravou ustanovení zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (zákon č. 100/1988 Zb.), citujú ustanovenia § 21 ods. 1 písm. b/ a c/, § 14 ods. 4, § 174 ods. 1 písm. b/, ods. 2, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

4. Správny súd konštatoval, že podľa § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. dosiahnutím 55. roku vzniká nárok na starobný dôchodok za splnenia podmienky potrebnej doby zamestnania vtedy, ak občan vykonávajúci zamestnanie uvedené v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Zb. nemohol získať potrebných 20 rokov zamestnania preto, že takéto zamestnanie nemohol ďalej vykonávať z dôvodov taxatívne uvedených zákonom, medzi ktoré patrí aj ukončenie zamestnania z organizačných dôvodov. V opačnom prípade na zníženie dôchodkového veku na 55 rokov z dôvodu výkonu zamestnania uvedeného v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Zb., za aké sa považuje výkon zamestnania profesionálneho vojaka, právne predpisy požadujú získať aspoň 20 rokov takéhoto zamestnania (§ 21 ods. 1 písm. c) zákona č. 100/1988 Zb.). Služobný pomer žalobcu skončil dňa 30.09.2004, pričom obdobie od 01.01.2004 do 30.09.2004 podľa Potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia Bratislava zo dňa 10.12.2013 bolo bez pracovnej kategórie (vojak z povolania). Dôvodom, pre ktorý žalobca nezískal potrebných 20 rokov zamestnania uvedeného v § 14 ods. 2 písm. b) až h) zákona č. 100/1988 Zb. podľa správneho súdu nebola skutočnosť, že takéto zamestnanie nemohol vykonávať z dôvodu ukončenia služobného pomeru z dôvodu organizačného opatrenia. Dôvodom, pre ktorý nezískal potrebných 20 rokov zamestnania bola skutočnosť, že zamestnanie vykonávané po 31. decembri 1999 sa podľa § 15 zákona č. 100/1988 Zb. považujú za zamestnanie III. pracovnej kategórie. Na zníženie dôchodkového veku navrhovateľa sa preto vzťahuje § 174 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb.

5. Správny súd dospel k záveru, že žalobca nesplnil podmienky pre priznanie starobného dôchodku podľa § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení. Krajský súd uviedol, že podľa Potvrdenia Vojenského úradu sociálneho zabezpečenia, Špitálska 22, 812 74 Bratislava zo dňa 10.12.2013 žalobca v období od 01.01.2004 do 30.09.2004 nevykonával službu v žiadnej z kategórii funkcií a teda nezískal v I. kategórii funkcií 20 rokov obdobia profesionálnej služby. Žalobca síce získal najmenej 18 rokov a 157 dní v I. kategórii funkcií, bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.09.2004 z dôvodu organizačného opatrenia v zmysle § 12 ods. 3 písm. d) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení, čo nespochybnil ani žalobca v podanej žalobe (č. I.

3 súdneho spisu, bod 3). Keďže dôvodom získania doby služby v rozsahu nižšom ako 20 rokov nebolo ale samotné prepustenie zo služobného pomeru, žalobca nemôže spĺňať podmienky uvedené v § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení pre vznik nároku na starobný dôchodok vo veku 55 rokov.

6. Záverom správny súd uviedol, že rozhodnutie č. 53 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 5/2011 sa týkalo navrhovateľa, ktorý pracoval v uránových baniach do 31.12.1992 a nevzťahuje sa na žalobcu, rovnako ako sa na neho nevzťahuje ani rozhodnutie č. 55 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 5/2011, týkajúce sa príspevku za službu a započítania doby, hodnotenej na účely príspevku za službu, do doby dôchodkového poistenia pri určení výšky starobného dôchodku.

7. Správny súd dospel k záveru, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí, a preto žalobu podľa § 190 SSP ako nedôvodnú zamietol.

8. O náhrade trov konania správny súd rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP, § 168 SSP za použitia § 175 SSP. Žalobca nebol úspešný v konaní, preto mu správny súd nepriznal právo na náhradu trov konania a rovnako nepriznal právo na náhradu trov konania žalovanej pri aplikácii § 168 SSP a contrario, nakoľko neboli splnené podmienky na náhradu trov konania (výnimočnosť).

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku krajského súdu

9. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Navrhoval, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/2/2019, zo dňa 21. októbra 2019, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca nesúhlasil s argumentáciou správneho súdu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver. Opätovne tvrdil, že v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca odpracoval viac ako 15 rokov v zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie resp. do I. kategórie funkcií (podľa potvrdenia VÚSZ v Bratislave č. XXXXXXXXXXXXXXX z 22.1.2014 - doba v I. kategórii funkcií 18 rokov 157 dní), a preto sa na žalobcu vzťahuje § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Zdôraznil, že ak vo zvýhodnenom zamestnaní zo zvýhodnenej pracovnej kategórie splnil podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku, potom v súlade s § 21 ods. 1 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov (u žalobcu 38 rokov a 363 dní, a dosiahol vek aspoň 55 rokov (v prípade žalobcu dňom XX.X.XXXX), ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods.2 písm. b/ zákona č. 100/1988 Zb. (v prípade žalobcu 18 rokov a 157 dní), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ - v prípade žalobcu konkrétne podľa dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/, potom v spojení s § 274 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení má žalobca nárok na skorší odchod do dôchodku bez ohľadu na skutočnosť, že splnil podmienky nároku na výsluhový dôchodok a vek 55 rokov dosiahol až za účinnosti zákona o sociálnom poistení. Žalobca dôvodil, že splnenie jednotlivých podmienok potrebných k podaniu žiadosti o starobný dôchodok a k priznaniu nároku na starobný dôchodok doložil a zdôvodnil v správnej žalobe, v súlade s ust. § 65 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 555/2007 Z. z., § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 140/2015 Z. z., § 21 ods. 1, v spojení s § 14 ods. 2, písm. b/, s § 12 ods. 3, s § 174 ods. 1, 2 zákona č. 100/1988 Zb. Žalobca opätovne poukázal na to, že dôvodnosť jeho nároku na skorší odchod do dôchodku je podložená v súlade s uznesením Ústavného súdu SR I.ÚS 152/2017 z 22.3.2017, s uznesením Ústavného súdu SR PL. ÚS 16/2017 z 11.10.2017 v spojení s právnym názorom Najvyššieho súdu SR uverejneným v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 6/2013, v rozhodnutí 83 a s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Sd 67/2014, v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č.

5/2011 v rozhodnutia č. 53, 55, č. 4/2015 rozhodnutie č. 49, č. 1/2018 rozhodnutie č. 9, ako aj v súlade s odborným usmernením vydaným Sociálnou poisťovňou ústredie sekciou dôchodkového poistenia.

11. Žalobca považoval za zavádzajúce tvrdenie žalovanej o tom, že žalobca „...vykonával prácu v I. kategórii funkcií do 31.12.1999 a dotedy nebol prevedený ani uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ zákona č. 100/1988 Zb.“, pretože ak v konečnom dôsledku sa toto tvrdenie žalovanej prenesie do reálnej podoby, tak zavádzajúce tvrdenie žalovanej o tom, aby žalobca vykonával prácu v I. kategórii funkcií do 31.12.1999 a zároveň dotedy bol prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ uvedeného zákona, je právne nerealizovateľné, pretože vykonávať prácu v I. kategórii funkcií do 31.12.1999 a zároveň byť v termíne do 31.12.1999 prepustený z toho istého zamestnania z organizačných dôvodov je nelogické a absolútne nemožné. Vytýkal krajskému súdu, že uvedené zavádzajúce tvrdenie žalovanej prevzal do napadnutého rozsudku. Žalobca zdôraznil, že bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.9.2004 z dôvodu organizačného opatrenia v zmysle § 12 ods. 3 písm. d/ zákona č. 100/1988 Zb., poukazom na to, že získal najmenej 18 rokov a 157 dní v I. kategórii funkcií.

12. Žalobca za ďalšie zavádzajúce tvrdenie žalovanej považoval, že žalobca „...v zamestnaní zaradenom do I. kategórie funkcií, ktoré bolo postavené na roveň prvej pracovnej kategórie uvedenej v § 14 ods. 2 písm. b/ až h/ zákona č. 100/1988 Zb. nezískal najmenej 20 rokov (získal 18 rokov a 157 dní), a ku dňu uvoľnenia zo služobného pomeru z organizačných dôvodov k 30.9.2004 nevykonával službu zaradenú do I. kategórie funkcií, nakoľko od 1.1.2004 sa jednalo o dobu služby zaradenú do III. pracovnej kategórie, preto nárok na starobný dôchodok od XX.X.XXXX, t. j. dovŕšením 55 roku veku, nevznikol.“ Vytýkal krajskému súdu, že aj uvedené zavádzajúce stanovisko žalovanej prevzal do svojho rozsudku. Žalobca zdôraznil, že obe zavádzajúce tvrdenia žalovanej sú v rozpore so stanoviskom najvyššieho súdu uverejneného v Zbierke 5/2011 v rozhodnutí č. 53/2011. Žalobca vyslovil názor, že v oboch zavádzajúcich tvrdeniach žalovanej ide zo strany žalovanej o použitie zavádzajúcich nezrealizovateľných a objektívne nesplniteľných diskriminačných tvrdení a podmienok, ktoré v konečnom dôsledku majú za následok pre žalobcu nepriznanie nároku na starobný dôchodok. V danej súvislosti žalobca poukázal tiež na to, že v minulosti v obdobných prípadoch žalovaná dôchodok priznala.

13. Žalobca záverom opätovne zdôraznil, že v zmysle podanej žiadosti splnil zákonné podmienky podľa § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 1 písm. b/, s § 14 ods. 2 písm. b/ s § 12 ods. 3 písm. d/ zákona č. 100/1988 Zb. nároku na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku dňom XX. U. XXXX, považujúc tvrdenia žalovanej, ktoré do rozsudku prevzal krajský súd, za nepravdivé.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti žalobcu

14. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadrila podaním zo dňa 2. 1. 2020. Navrhovala, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podľa § 461 ako nedôvodnú zamietol.

15. V dôvodoch vyjadrenia sa žalovaná nestotožnila s argumentáciou a ani s názorom žalobcu prezentovaným v kasačnej sťažnosti. Vyslovila názor, že správny súd vec posúdil skutkovo a právne správne a napadnutým rozhodnutím rozhodol v súlade so zákonom. Poukázala na to, že k predmetu sporu, ako aj k námietkam žalobcu uvádzaných v kasačnej sťažnosti podala písomné vyjadrenie z 26.3.2019, pričom sa skutkových a právnych dôvodov v ňom uvedených v celom rozsahu pridržiava. Trvala na tom, že zamietnutie žiadosti žalobcu o priznanie starobného dôchodku bolo vykonané v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť žalobcu prejednal v rozsahu námietok uvedených v kasačnej sťažnosti, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

17. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 24Sa/2/2019-59 zo dňa 21. októbra 2019, ktorým rozhodnutím krajský súd podľa ustanovenia § 190 SSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.11.2018, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie.

18. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správneho súdu, z ktorých dôvodov ich kasačný súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

19. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 19.11.2018, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.07.2018. Uvedeným prvostupňovým správnym rozhodnutím bola podľa § 65 a § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. zamietnutá žiadosť žalobcu zo dňa 23. mája 2018 o starobný dôchodok k 12. máju 2018.

20. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

21. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom

prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

22. Kasačný súd mal v danej veci preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom žalobu zamietol, postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keďže súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu, vydaných v oboch stupňoch administratívneho konania, napadnutých žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 100/1988 Zb. podľa Správneho súdneho poriadku a svoju právnú úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj náležite odôvodnil.

23. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. Kasačný súd na zdôraznenie správnosti a zákonnosti rozsudku správneho súdu uvádza nasledovné.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

24. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

25. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

26. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 v súvislosti s čl. 2 ods. 2 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

27. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

28. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou

chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

29. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd prijal právny názor: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

30. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v kasačnom konaní pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu zameral svoju pozornosť k námietke sťažovateľa - žalobcu, ktorou namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP, keď považoval vydanie napadnutých rozhodnutí žalovanej za súladné so zákonom, trvajúc na tom, že v zmysle podanej žiadosti o starobný dôchodok splnil zákonné podmienky podľa § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 1 písm. b/, s § 14 ods. 2 písm. b/ s § 12 ods. 3 písm. d/ zákona č. 100/1988 Zb. na priznanie nároku na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku dňom XX. U. XXXX, považujúc tvrdenia žalovanej za nepravdivé.

31. Posúdenie splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na starobný dôchodok žalobcu a jeho výpočet, bolo potrebné vychádzať zo znenia zákona o sociálnom poistení účinného v čase žalobcom uplatneného nároku na starobný dôchodok, t .j. k XX.X.XXXX, pričom zákonné podmienky podmieňujúce vznik nároku na starobný dôchodok museli byť splnené kumulatívne.

32. Zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok (§ 1 ods. 1).

33. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. za obdobie dôchodkového poistenia sa považuje aj zamestnanie a náhradná doba získané pred 1. januárom 2004 podľa predpisov účinných pred 1.

januárom 2004, ak tento zákon neustanovuje inak. Na hodnotenie náhradnej doby ako obdobia dôchodkového poistenia od 1. augusta 2006 sa nevyžaduje splnenie podmienky získania najmenej jedného roka zamestnania.

34. Podľa § 274 ods.1 zákona č. 461/2003 Z. z. nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú.

35. Zákonodarca v prechodnom ustanovení § 255 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. za obdobie dôchodkového poistenia považuje aj zamestnanie a náhradnú dobu získané pred 1. januárom 2004 podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, ak tento zákon neustanovuje inak. Právnou úpravou ustanovujúcou nároky sociálneho zabezpečenia v starobe bol zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov.

36. V ďalšom prechodnom ustanovení § 274 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. zákonodarca stanoví, že nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa zachovávajú. Zaradenie zamestnaní podľa druhu vykonávaných prác zákonodarca ustanovil v § 14 ods. 1,2 zákona č. 100/1988 Zb. Uvedená právna úprava umožňovala zamestnancovi skorší odchod do starobného dôchodku v zmysle právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb.

37. Podľa § 21 ods. 1 písm. a/ až e/ zákona č. 100/1998 Zb. občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,

b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),

c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),

d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo

e) 60 rokov.

38. V desiatej časti zákona č. 100/1988 Zb. upravujúcej prechodné a záverečné ustanovenia v druhej hlave ustanovujúcej úpravu nárokov z I. a II. pracovnej kategórie a z I. a II. kategórie funkcií po 31. decembri 1999 zákonodarca, sledujúc cieľ odstrániť tvrdosť zákona voči zamestnancom pracujúcich vo zvýhodnených zamestnaniach, v právnej úprave ustanovenej v § 174 ods. 1, 2, stanoví podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok zamestnancom vykonávajúcich zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií.

39. Podľa § 174 ods. 1, ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň a/ 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií, b/ 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií, c/ 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo d/ 59 rokov, ak bol zamestnaný

najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.

Podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

40. Skutkové zistenia vyplývajúce zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, potvrdzujú, že žalobcovi bolo zhodnotené obdobie dôchodkového poistenia: od 01.08.1981 do 31.12.1981 v I. kategórii funkcií (náhradná služba vo vojenskej škole), od 01.01.1982 do 13.07.1985 v I. kategórii funkcií (práporčík z povolania), od 14.07.1985 do 31.12.1999 v I. kategórii funkcií (vojak z povolania), od 01.01.2000 do 31.12.2003 v III. pracovnej kategórii (vojak z povolania) a od 01.01.2004 do 30.09.2004 bez kategórie (vojak z povolania). Z uvedeného vyplýva, že v I. kategórii funkcií žalobca získal spolu 18 rokov a 157 dní, čo medzi účastníkmi nebolo ani sporné. Služobný pomer žalobcu skončil dňa 30.09.2004 z dôvodu organizačných zmien, pričom obdobie od 1.1.2000 do 31.12.2003 bolo žalobcovi hodnotené v III. pracovnej kategórii a od 1.1.2004 do 30.9.2004 bez kategórie. Zo zisteného skutkového stavu teda vyplýva, že v I. kategórii funkcií navrhovateľ nezískal 20 rokov obdobia profesionálnej služby.

41. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy zákona o sociálnom poistení v spojení s právnou úpravou zákona o sociálnom zabezpečení a skutkových zistení daného prípadu, kasačný súd dospel k záveru, že Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch v preskúmaných rozhodnutiach a následne správny súd v rozsudku, napadnutého kasačnou sťažnosťou žalobcu správne konštatovali, že žalobca nespĺnil podmienky podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. a nárok na starobný dôchodok dovŕšením veku 55 rokov veku mu nevznikol, keďže žalobca nezískal najmenej 20 rokov doby služby v I. kategórii alebo 15 rokov doby služby v I. kategórii funkcií, ak bol z tohto zamestnania uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ zákona č. 100/1988 Zb. Kasačný súd zhodne ako správny súd ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu žalobcu, že splnil zákonné podmienky podľa § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 1 písm. b/, s § 14 ods. 2 písm. b/ s § 12 ods. 3 písm. d/ zákona č. 100/1988 Zb. na priznanie nároku na starobný dôchodok dovŕšením 55 rokov veku dňom XX. U. XXXX. Právnú úpravu zákona č. 461/2003 Z. z. odkazujúcu v prechodných ustanoveniach na právnú úpravu zákona č. 100/1988 vo vzťahu posudzovania splnenia zákonných podmienok na priznanie skoršieho odchodu fyzickej osoby do dôchodku je potrebné vykladať v kontexte sledujúc účel zákona a cieľ zákonnej úpravy zákonodarcom sledovaným na odstránenie tvrdosti zákona voči poistencom predchádzajúcou právnou úpravou zákona č. 100/1988 zvýhodnených. Avšak aj pri sledovaní účelu a cieľa zákonodarcu bolo povinnosťou Sociálnej poisťovni aplikovať zákonnú úpravu oboch právnych predpisov (zákon o sociálnom poistení, ako aj zákon o sociálnom zabezpečení) v ich zákonomnom rámci. Pokiaľ zákonodarcu v právnej norme § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. stanoví podmienku vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 tejto právnej normy tak, že zamestnanie v I. pracovnej kategórii alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999, zákonné podmienky podmieňujúce skorší odchod do dôchodku museli byť splnené kumulatívne k uvedenému dňu t. j. k 31.12.1999. Skutkové zistenia v danom prípade preukazujú, že žalobca ku dňu 31.12.1999 v I. kategórii funkcií získal spolu 18 rokov a 157 dní, teda v zmysle § 21 ods. 1 písm. c/ zákona č. 100/1988 Zb. nezískal 20 rokov. Žalobca nespĺnil ani zákonnú podmienku v zmysle § 21 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, keďže ku dňu 31.12.1999 v zmysle § 174 ods. 2 uvedeného zákona nebol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b/ za splnenia ďalšej podmienky a to, že z tohto zamestnania bol prevedený alebo uvoľnený z z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/. Splnenie všetkých uvedených podmienok zákonodarcu predpokladal do 31.12.1999 v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 174 ods. 2. Keďže žalobca bol uvoľnený z organizačných dôvodov zo služobného pomeru dňom 30.9.2004, pričom obdobie od 1.1.2000 do 31.12.2003 bolo žalobcovi zhodnotené v III. pracovnej kategórii a od 1.1.2004 do 30.9.2004 bez kategórie, žalobca sa mylne domnieva, že jeho uvoľnenie zo služobného pomeru k 30.9.2004 je možné hodnotiť vo vzťahu splnenia podmienky v zmysle § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ zákona č. 100/1988 Zb.

42. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodné tvrdenie žalobcu, ktorým označil argumentáciu žalovanej a správneho súdu vo vzťahu k aplikácii ust. 12 ods. 3 písm. d/ a e/ zákona č. 100/1998 Zb. za zavádzajúce, majú za to, že ak v konečnom dôsledku sa toto tvrdenie žalovanej prenesie do reálnej podoby, tak vykonávanie práce žalobcu v I. kategórii funkcií do 31.12.1999 a zároveň, aby dovtedy bol prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d/ a e/ uvedeného zákona je právne nerealizovateľné, pretože vykonávať prácu v I. kategórii funkcií do 31.12.1999 a zároveň byť v termíne do 31.12.1999 prepustený z toho istého zamestnania z organizačných dôvodov je nelogické a absolútne nemožné. K uvedenej námietke poukazom na závery uvedené vyššie kasačný súd dopĺňa. Zákona č. 100/1988 Zb. bol zrušený zákonom č. 461/2003 Z. z. k 1.1.2004. Vzhľadom k historickému vývoju právnej úpravy sociálneho zabezpečenia fyzických osôb (i v starobe) podmienený ekonomickým a spoločenským vývojom spoločnosti treba prihliadať na účel zákonodarcom sledovaný v čase jej vzniku v slede jej zmien odzrkadľujúci ekonomické a spoločenské zmeny v spoločnosti. Vychádzajúc z právnych záverov uvedených v bode 41 jednoznačne vyplýva, že tak žalovaná, ako aj správny súd pri aplikácii uvedenej (namietanej) právnej úpravy vykonali gramatický výklad v súvzťažnosti s metodologickým výkladom predmetných právnych noriem v súlade so zákonom o sociálnom poistení v spojení so zákonom č. 100/1988 Zb. a v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy.

43. Vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu, poukazom na právne závery uvedené vyššie, najvyšší súd v danej veci považoval námietky žalobcu uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ SSP za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Z uvedených dôvodov kasačný súd nevyhovel kasačnej sťažnosti žalobcu, a preto podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti napadnutému rozsudku krajského súdu zamietol.

44. Kasačný súd nemohol súhlasiť ani s poukazom žalobcu na rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré sa v kasačnej sťažnosti odvolával, pretože ním uvádzané rozhodnutia najvyššieho súdu vychádzali z rozdielnych skutkových okolností, a preto aj z rozdielnej právnej úpravy.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal. Žalobcovi z dôvodu, že v tomto konaní nemal úspech nemal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému z dôvodu, že nebola splnená podmienka výnimčnosti (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.